

Colecția: **ESOTERICA**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

**Sfinții printre noi. Minunile de fiecare zi!: docu-drame
și mituri contemporane însoțite de consemnări din presă /**
prezentate de Dan-Silviu Boerescu. - București : Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-334-4

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-334-4

Sfinții printre noi Minunile de fiecare zi!

Docu-drame și mituri contemporane
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

Pornind în căutarea Luminii
împreună cu Părintele Galeriu / 7

Teofil Părăian și vederea
de dincolo de văz / 17

Cleopa Ilie și minunile făcute
de pământul de pe mormântul său / 25

Ilarion Argatu, exorcistul luminat, care știa
să scoată demonii din cei posedați / 31

Arsenie Papacioc și „recunoașterea
forțelor de bine din tine” / 39

Părintele Iustin Pârvu și minunea spovedaniei
de la utrenie până la vecernie / 47

Părintele Macarie Beșliu, duhovnicul
din Ținutul Vrancei, căruia i-a sărutat mâna
însuși Părintele Cleopa / 63

Un sfânt care continuă să aducă alinare
și după plecarea la cele veșnice:

Părintele Ilie Lăcătușu / 77

Smerenia pilduitoare
a Părintelui Nicanor Lemne / 91

Ieromonahul Iustin Marchiș, noul ctitor
de la Stavropoleos / 103

Părintele Paisie Olaru,
cuviosul văzător cu duhul de la Sihăstria / 111

Minunile și proorociriile
lui Arsenie Boca / 125

Lămuriri bibliografice / 133

Pornind în căutarea Luminii împreună cu Părintele Galeriu

Satul Podu Văleni era în anii '40 un cătun micuț, răzlețit pe vârful dealurilor prahovene. La poalele acestora, Ialomîța curgea leneșă, lățindu-se apoi în câmpie. Din când în când, apa aceasta, altminteri mlădie și liniștită, se răscula mînată de ploile repezi de munte și înghițea totul. Ca să scape de năbădăile ei, sătenii își duraseră casele sus, pe culmi. Într-una dintre ele s-a mutat și noul părinte, o căsuță smerită, cu pămînt pe jos. Venise de la București cu tînăra sa soție, dorind să facă misiune. Era purtat de un foc lăuntric și nădăjduia să îi miște pe oameni spre Hristos.

„Pentru el, biserica a fost mereu înaintea familiei. Prea puțin stătea acasă, prea puțin vorbea cu mine și copiii. Era complet absorbit de slujire.” Sfântul lăcaș ce-i fusese dat spre grijire era vechi și coșcovit, căci Ialomîța se năpustise asupra lui în câteva rînduri, iar zidurile stăteau acum hâite de zavistia apei. Părintele Galeriu l-a reparat

și a început să slujească. Predicile sale au ajuns să-i adune nu numai pe sătenii de la Podu Văleni, ci și pe cei din satele apropiate. O întâmplare anume îi răspândise fama de rugător puternic. Unui țăran i se furaseră într-o noapte caii. Pentru oamenii acelor timpuri, asta era o tragedie. Fără cai, nu puteai munci câmpul și nici nu-ți puteai hrăni familia. Disperat, omul a alergat la preotul cel tânăr. Părintele Galeriu l-a ascultat, apoi i-a spus liniștit: „Mergi acasă, roagă-te și fii pe pace, căci caii se vor întoarce acasă”. Și așa s-a întâmplat. A doua zi, caii erau, cuminti, în bățatură.

Fapta nu a trecut nebagată în seamă și, curând, la bisericuța din Podu Văleni a început să vină din ce în ce mai multă lume. Dragostea de slujire care-l animase pe părintele începea să dea roade. Ierarhii au văzut râvna cu care lucra și s-au gândit să îl aducă la Ploiești, la o parohie mai mare. Părintele a pășit în marele oraș, o dată cu intrarea bisericii ortodoxe române într-o nouă zodie. Suflarea de gheață a comunismului se întindea spre altare. Din ordinul stăpânirii, credincioșii nu mai aveau voie să stea în biserici după ora două a amiezii. Dar Părintele Galeriu era un om liber, robit doar iubirii de Hristos. Fără îndoială că avea în minte figurile dascălilor din facultate, mulți dintre ei închiși, dar neplecați ciocanului și secerii. Așa că nu a ținut seama de interdicție.

La Biserica Sfântul Vasile, acolo unde slujea, duminica după-amiaza se țineau întâlnirile Oastei Domnului. Părintele era sufletul lor. Predica, spovedea, slujea. Era o bulboană spirituală, pe care autoritățile au încercat să o zăgăzuiască. Îi speria verva noului preot și, mai ales,

dragostea cu care îl înconjurau mulțimile de credincioși care se scurgeau din tot orașul la biserica Sfântul Vasile. „Biserica a fost foarte umilită în acea perioadă, iar noi, slujitorii ei ortodocși, n-am beneficiat de libertatea de a face cateheza religioasă. Toate celelalte culte au avut acest privilegiu, prevăzut chiar în statutul lor, potrivit credinței fiecăruia; pe când noi trebuia să le concentrăm pe toate doar în cadrul slujbei de dimineața a Sfintei Liturghii. Și n-aveai răgaz... După Sfânta Liturghie, era fie un paras-tas, fie un botez, fie o cununie, încât practic noi am fost lipsiți de puțința de a face acest învățământ religios. Eu însă, trecând peste dispozițiile autorităților, țineam această cateheză duminica după-amiaza, când participa foarte multă lume. Și atunci, în 1952, la 15 august, am fost ridicat și, după două luni de ședere în penitenciar, am fost dus la Canal, la Valea Neagră”.

Povestea continuă tulburător. „...E dimineața devreme. Preoteasa Argentina se trezește pentru a avea grijă de cei patru copii. Părintele Galeriu fusese închis în urmă cu câteva zile. E speriată și tristă, căci nu are nici o sursă de venit. Și-ar lua un serviciu, dar e greu de crezut că, având un soț deținut politic, își va găsi ceva de lucru. Deschide ușa pentru a deretica în fața locuinței în care stau cu chirie și vede mirată un pachet. De mărime potrivită, legat cu sfoară, stă așezat frumos în fața ușii. Preoteasa îl aduce în casă și-l deschide cu grijă. O fi oare un alt truc al Securității? Nu. Înăuntru e o pâine și ceva de mâncare. Din acea zi și până când părintele s-a întors de la închisoare, acel pachet s-a aflat în fiecare zi,

dis-de-dimineată, în fața intrării. Nesmintit, pe ploaie sau ger, cineva trecea pe la familia greu încercată și o ajuta.

«Mai bine de un an de zile nu am știut cine era. Am încercat să-l prind pe anonimul care se jertfea pentru noi, dar nu reușeam. Aducea pachetul și apoi se ascundea. Până într-o dimineată, când am văzut o bicicletă rezemată de gard. Am bănuț că e a lui și am așteptat să vină să o ia. Atunci l-am întregbat de ce face asta. Mi-a spus printre lacrimi că de când a fost arestat Părintele, s-a legat în fața lui Dumnezeu să ne aducă în fiecare dimineată o pâine și ceva de mâncare. Și s-a ținut de cuvânt. În fiecare zi.»

Când credincioșii au aflat că părintele e în închisoare, s-au pus în mișcare. Coșuri cu ouă, saci cu grâu și porumb, căruțe cu cartofi, putineie cu brânză s-au revărsat asupra familiei oropsite. Un belșug de mărinimie! Iubirea pe care părintele o risipise cu atâta generozitate se reîntorcea acum însutit. «Nu numai că nu am dus lipsă de nimic, dar primeam atâtea, încât am ajuns să dau eu în-săm̃i de pomană altor familii care aveau bărbații închiși.»

Depart de toate acestea, părintele trudea în lagărul de la Valea Neagră, o colonie de muncă forțată, al cărei unic scop era acela de a zdrobi trupurile și sufletele celor care nu consimțiseră la marșul spre viitorul «de aur» al comunismului. Nu era singurul preot închis.

Tuturor celor care o contestau, societatea multilateral dezvoltată le pregătise un mormânt anonim. Norma de lucru pentru un deținut era uriașă. Trebuia să sape într-o zi cât doi oameni zdraveni. Asta, cu o apă fiartă botezată

ciorbă și cu un colț de pâine. Nu-ți făceai norma, nu primeai nici de mâncare. Moarte sigură!

Părintele Galeriu nu s-a descurajat. Era în mâinile lui Dumnezeu. Slujea Sfânta Liturghie în gând. Cu fiecare lovitură de sapă, spunea și un *Doamne miluiește!*. Iar hărul lucra. Ajunsesse să-și sape norma zilnică în jumătate de zi, iar în timpul rămas, lucra pentru alții. Îi iubea pe ceilalți deținuți ca pe propriii lui copii. Nu se gândise niciodată că va ajunge între oameni cu o credință atât de profundă. În anumite privințe, lagărul de muncă era mănăstirea la care visase încă din copilărie. Cei care l-au cunoscut în acea perioadă spun că nu ținea pentru sine nimic. Dacă un deținut era desculț, îi dădea papucii lui, dacă tremura de frig, îi oferea propria haină. Dar, prin dragostea celorlalți, Părintele nu rămânea multă vreme nici desculț și nici dezbrăcat. Iubirea lui circula ca un fluid, punând în mișcare inimile, clădind nădejdi, dăruind bucurii. Pleca din inima sa, făcea înconjurul lagărului și se întorcea la el înmiiată, plină de sudoarea și necazurile pe care le sublimase în lumină. Când autoritățile l-au închis, nu au realizat că Părintele era mult mai periculos în lagăr decât în libertate.

«Era chiar de ziua prăznuirii Sfântului Dumitru. Ieșisem puțin la biserică, lăsând copiii acasă. Când m-am întors, ei erau în bucătărioară și se învăteau mirați în jurul unui străin îmbrăcat în haine ponosite. Era slab ca un țâr și cu o barbă mare, încâlcită. Am crezut că era un cerșetor. Abia când s-a întors către mine i-am recunoscut ochii arzători. Ochii nu i se schimbaseră deloc, dar copiii nu l-au mai recunoscut... Era numai piele și os,

îmbrăcat mai rău decât un cerșetor. Și era și bolnav, se îmbolnăvise de hepatită.»

Preoteasa își înăbușă un suspin. Ochii i se umplu de lacrimi și între noi se așterne o tăcere. Drame ca ale Părintelui vor fi fost mii în acei ani, dar în familia lui, suferința era îndulcită de dragostea lui Hristos. Când credincioșii săi au aflat că Părintele fusese eliberat, au început să se scurgă către biserică. Erau așa de bucuroși că scăpase cu viață, încât s-au hotărât să-i ridice o casă. Au pus umărul și în câteva luni i-au zidit-o. Au făcut-o chiar în curtea bisericii, să-l știe apărat de cruce și altar. Părintele și-a continuat slujirea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu îi era teamă. Se mistuia lăuntric pentru o singură țintă – să propovăduiască oamenilor evanghelia. «Cuvântul este calea aceasta divină și umană de a comunica, de a ne împărtăși unul celuilalt taina noastră lăuntrică. În acest spirit am împărtășit și eu Cuvântul, Cuvântul-Creator.»

Anii treceau peste biserica Sfântul Vasile din Ploiești, iar predicile Părintelui răzbeau prin ceața cenușie pe care comunismul o aruncase peste țară. Într-o lume aservită și umilită, el era liber și nesupus. An după an, Părintele adăuga la făptura sa har și iubire. Era mistuit mereu de grija celor aflați în nevoi. „Într-o zi, la ușa noastră a venit un cerșetor. Voia o bucată de pâine, iar noi nu mai aveam decât un colț, așa că l-am refuzat. Părintele a aflat după câteva zile și s-a necăjit tare. A strâns toată mâncarea din casă și a dat-o de pomană, zicându-ne: Acum o să vedeți și voi ce înseamnă să fii necăjit și să nu ai ce mânca!”

Într-una din zile, pe când se întorcea din oraș, s-a întâlnit cu un om sărman. L-a binecuvântat cu drag și l-a miluit cu câțiva bănuți, așa cum făcea cu orice cerșetor. Dar omul nostru era desculț, iar banii primiți nu i-ar fi ajuns pentru o pereche de pantofi. Așa că Părintele Galeriu s-a descălțat în plină stradă și l-a încălțat pe necăjit. Apoi s-a întors acasă în șosete, senin de parcă ar fi umblat toată viață fără nimic în picioare.

„Făcea așa tot timpul. Era foarte milostiv. În ultimii ani din viață, obișnuiam să merg la copiii. Ei stăteau la Ploiești, iar vizitele mele țineau câteva zile. De multe ori, când mă întorceam, nu mai găseam plapuma sau păturile. Îl întrebam pe părinte ce se întâmplase, iar el îmi răspundea că au venit la el oameni sărmani și s-a gândit că noi avem tot ce ne trebuie, iar ei nu. Așa că le dăduse tot ceea ce era pe pat...»”, povestea preoteasa Argentina.

Treptat, vocea sa a răzbit din urbea prahoveană și s-a făcut auzită și în Capitală. A devenit doctor în teologie, apoi conducătorul spiritual al viitorilor preoți și, în cele din urmă, dascăl universitar. De la parohia din Ploiești s-a mutat, din 1975, la cea de pe strada Sfântul Silvestru, biserică de care își va lega numele definitiv. Aici se vor petrece câteva dintre întâlnirile care vor aduce sau înrădăcina pe calea bisericii unele dintre marile personalități ale culturii române de secol XX. Pentru ei, Părintele Galeriu era în acei ani o gură de aer proaspăt în peisajul unei biserici ce părea îngenucheată. Era teologul racordat atât la teologia și știința contemporană, cât și la învățătura Sfinților Părinți. Figura sa, de duhovnic cu aură monahală și de savant erudit, avea să câștige pentru

Hristos suflete care nu ar fi putut să fie prinse de nici un alt „năvod” al Duhului.

„Jertfa e neplăcută numai din pricina căderii noastre, altminteri jertfa e dăruire, nu renunțare! De pildă, cu ce bucurie îi dăruiește mama o banană copilului său!”, spunea Părintele Galeriu...

Constantin Galeriu (21 noiembrie 1918 – 10 august 2003) a fost unul dintre cei mai importanți duhovnici ai Ortodoxiei române, preot și profesor de teologie.

S-a născut la 21 noiembrie 1918, în satul Răcătău-Răzeși, comuna Răcătău, județul Bacău, în familia unor țărani. Urmează școala primară în comuna natală, seminarul teologic „Sf. Gheorghe” din Roman (1930-1938), Facultatea de Teologie din București (1942), doctorand la Institutul de Teologie Universitar (1960), doctor în teologie (1973).

Între anii 1943-1947, este preot în satul Podu Văleni, județul Prahova, apoi preot la Parohia „Sfântul Vasile” din Ploiești (1947-1973), transferat ca „spiritual” la Institutul Teologic Universitar, București (1973-1974), lector (1974-1977) și profesor titular (1977-1991) la același institut.

Din 1992, este profesor consultant și conducător de doctorat la Universitatea București. De la 1 ianuarie 1990, este numit vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. Părintele Constantin Galeriu a fost unul dintre cei mai importanți învățați ai Bisericii Ortodoxe Române.

Din 1974, este preot paroh al bisericii „Sfântul Silvestru” din București. Din cauza convingerilor sale religioase și umanitare, a fost înțemnițat de mai multe ori în anii 1950 și 1952-1953.

În vara lui 1989, este atacat pe la miezul nopții de 8 spre 9 iulie, legat și bătut întreaga noapte. Pretextul ar fi fost – chipurile – banii, dar de fapt se căutau manuscrise recente de-ale părintelui, posibile „scrieri subversive împotriva guvernului”. „Am fost martorul personal, alături de întreaga Biserică Sfântul Silvestru, a modului exemplar în care părintele s-a raportat ulterior, cu milă și înțelegere infinită față de agresorii săi. «Sărmanii de ei... îmi era milă de ei că își fac păcate...». Mi se pare o datorie de suflet să reamintesc, chiar în puține cuvinte purtarea Părintelui, care se cheltuia pe sine însuși, până târziu în noapte, pentru binele celor care apelau la ajutorul său. Nu de puține ori se descălța pe străzile Bucureștiului și venea desculț acasă, pentru a-și dăruia pantofii sărmanilor. Am cunoscut un sfânt în viață care, desigur, cu cea mai sinceră modestie ar fi refuzat acest calificativ, pe care însă Dumnezeu îl oferă cu bucurie martirilor Săi.”

„...Pornim în căutarea Luminii. Ea trebuie să existe, ea trebuie să fie pe undeva, altminteri nu am tânji după ea! Suntem făcuți pentru ea!

O să fac cuvântul scurt, așa cu mi-a spus-o cândva, de mult, omul lui Dumnezeu: «Sfinții își simt nemurirea!». Am vrut să urlu: «Sfinții? Ei, da! Dar eu?» El m-a privit, a înțeles viforul din sufletul meu și a lăsat să-i cadă de pe buze cu greutatea veșniciei: «Iisus e cheia!». L-am privit dezamăgit, scandalizat: «Dacă mergeam la un psihiatru, îmi dădea un diazepam. Dacă mergeam la un savant, îmi vorbea despre atomi. Așa, că am mers la un popă, ce altceva să fi auzit de la el?».”